

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 31. maja 2018¹

Zadeva C-105/17

**Komisija za zaščita na potrobitelite
proti
Evelini Kamenovi,
ob udeležbi
Okrazhna prokuratura – Varna**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Administrativen sad – Varna (upravno sodišče v Varni, Bolgarija))

„Predhodno odločanje – Varstvo potrošnikov – Nepoštene poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov – Spletna prodaja – Pojem ‚trgovec‘“

I. Uvod

1. Iskanje blaga in storitev na spletu je del našega vsakodnevnega življenja in zato nedvomno tudi naše kulture. Število platform za spletno prodajo stalno narašča in leta 2016 je v Evropski uniji odstotek prebivalcev, starejših od 16 let in mlajših od 74 let, ki so prek spleta naročili blago ali storitev za osebno uporabo, znašal 55%.² Naloga teh platform je, da delujejo kot posredniki na spletu. Vzpostavijo namreč neposreden stik med trgovcem in potrošnikom, dvema trgovcema ali dvema posameznikoma, ki želita za zasebne namene pridobiti nove ali rabljene izdelke.³

2. Vendar v številnih primerih iz oglasov, objavljenih na spletnih platformah, ni jasno razvidno, ali je prodajalec trgovec ali posameznik.

3. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je Sodišču predložilo Administrativen sad – Varna (upravno sodišče v Varni, Bolgarija), se nanaša na razlago člena 2(b) in (d) Direktive 2005/29/ES.⁴

4. Predlog za sprejetje predhodne odločbe je bil vložen v okviru spora med Evelino Kamenovo in Komisija za zaščita na potrobitelite (bolgarska komisija za varstvo potrošnikov, v nadaljevanju: KZP) zaradi odločbe, s katero je slednja ugotovila obstoj upravnega prekrška. E. Kamenova naj bi kršila Zakon za zaščita na potrobitelite (ZZP) (zakon o varstvu potrošnikov, v nadaljevanju: ZZP), ker v oglasih za prodajo blaga, objavljenih na spletni platformi, potrošnikom ni zagotovila informacij.

1 Jezik izvirnika: francoščina.

2 Glej „Statistiques sur l'économie et la société numériques – ménages et particuliers, Données extraites en février 2017“ na spletnem naslovu <http://ec.europa.eu/eurostat>. Glej tudi http://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=isoc_ec_ibuy&lang=en.

3 Vloga spletne platforme je samo to, da svoje spletno mesto daje na voljo tretjim prodajalcem (trgovcem ali posameznikom), da tam ponudijo svoje (nove ali rabljene) izdelke ali storitve.

4 Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (v nadaljevanju: Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah, UL 2005, L 149, str. 22).

5. Predložitveno sodišče želi v bistvu izvedeti, ali je lahko fizična oseba, ki je na platformi za spletno prodajo hkrati objavila osem oglasov za prodajo različnih izdelkov, opredeljena kot „trgovec“ in ali je njena dejavnost „poslovna praksa“ v smislu Direktive o nepoštenih poslovnih praksah.

6. Ta zadeva torej daje Sodišču priložnost, da pojasni pojem „trgovec“ v smislu te direktive in merila, ki jih morajo nacionalna sodišča upoštevati pri presoji tega pojma v posebnem primeru spletne prodaje.

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

1. Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah

7. V skladu s členom 1 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah in v povezavi z njenima uvodnima izjavama 14 in 15 je namen te direktive zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov s popolno harmonizacijo nacionalnih zakonodaj o nepoštenih poslovnih praksah.

8. Člen 2 te direktive določa:

„V tej direktivi:

[...]

(b) ‚trgovec‘ pomeni vsako fizično ali pravno osebo, ki v s to direktivo zajetih poslovnih praksah deluje za namene v zvezi s svojo trgovsko, poslovno, obrtno dejavnostjo ali svobodno poklicno dejavnostjo, in kogar koli, ki deluje v imenu ali na račun trgovca;

[...]

(d) ‚poslovne prakse podjetji v razmerju do potrošnikov‘ [...] pomenijo vsako dejanje, opustitev, ravnanje, razlaga ali tržne komunikacije, vključno z oglaševanjem in trženjem, s strani trgovca, neposredno povezano s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom;

[...]“.

9. V skladu s členom 3(1) te direktive se ta direktiva „uporablja za nepoštene poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov, kakor je določeno v členu 5, pred, med in po poslovni transakciji v zvezi z nekim izdelkom“.

2. Direktiva 2011/83/EU

10. Kot izhaja iz člena 1 Direktive 2011/83/EU,⁵ je namen te direktive „z doseganjem visoke ravni varstva potrošnikov prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga, in sicer s približevanjem nekaterih vidikov zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi s pogodbami, sklenjenimi med potrošniki in trgovci“.

⁵ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (v nadaljevanju: Direktiva o pravicah potrošnikov, UL 2011, L 304, str. 64).

11. Člen 2 te direktive določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[...]

2. „trgovec“ pomeni vsako fizično osebo ali vsako pravno osebo, ne glede na to, ali je v javni ali zasebni lasti, ki deluje za namene v zvezi s trgovsko, poslovno, obrtno dejavnostjo ali poklicno dejavnostjo v povezavi s pogodbami, zajetimi s to direktivo, tudi če deluje prek osebe, ki nastopa v njegovem imenu ali po njegovem naročilu;

[...]“.

12. V skladu s členom 3(1) Direktive o pravicah potrošnikov se ta direktiva „uporablja za kakršno koli pogodbo, sklenjeno med trgovcem in potrošnikom, pod pogoji in v obsegu, določenimi v njenih določbah [...]“.

B. Bolgarsko pravo

13. S členom 47 ZZP, objavljenega v DV št. 99 z dne 9. decembra 2005, v različici, objavljeni v DV št. 61 iz leta 2014, ki velja od 25. julija 2014, in členom 50 ZZP sta bila v bolgarsko zakonodajo prenesena člena 6 in 9 Direktive o pravicah potrošnikov, ki se nanašata na obveznosti glede informacij v zvezi s pogodbami, sklenjenimi na daljavo, in pravico do odstopa od pogodbe.

III. Dejansko stanje v sporu o glavni stvari, vprašanje za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

14. Iz spisa postopka v glavni stvari je razvidno, da je K. K. (potrošnik v tej zadevi) na spletnem mestu <http://olx.bg> na podlagi prodajne pogodbe, sklenjene na daljavo, kupil rabljeno uro znamke „Longines“.

15. Uro, ki jo je ponujal uporabnik z uporabniškim imenom „eveto-ZZ“, je potrošniku 20. oktobra 2014 dostavila kurirska služba. V podatkih o pošiljatelju so bili navedeni njegovo ime, naslov in telefonska številka. Ko je potrošnik ugotovil, da ura ne ustreza opisu v oglasu, objavljenem na platformi za spletno prodajo, je prodajalcu po telefonu sporočil, da želi odstopiti od pogodbe. Ta pa blaga ni želel vzeti nazaj v zameno za vračilo plačanega zneska.

16. Zato je potrošnik pri KZP vložil pritožbo. Med preverjanjem, ki ga je opravila KZP, se je izkazalo, da je pošiljatelj ure z uporabniškim imenom „eveto-ZZ“ E. Kamenova. Po navedbah upravljavca spletnega mesta je uporabnik „eveto-ZZ“ 10. decembra 2014 objavil skupno osem oglasov za prodajo različnih izdelkov.⁶

17. KZP je z odločbo z dne 27. februarja 2015 ugotovila obstoj upravnega prekrška. E. Kamenova je 17. marca 2015 vložila ugovor zoper to odločbo, ker je menila, da ni trgovec in se torej določbe ZZP zanjo ne uporabljajo. KZP je zaradi kršitve člena 47(1), točke 2, 3, 5, 7, 8 in 12, in člena 50 ZZP izdala odločbo o naložitvi globe E. Kamenovi na podlagi člena 207 ZZP. KZP se je oprla na dejstvo, da E. Kamenova v nobenem od oglasov ni navedla imena in naslova trgovca ter njegovega naslova elektronske pošte, končne cene blaga, vključno z davki, plačilnih pogojev, pogojev dostave in izvedbe storitev, pravice potrošnika do odstopa od pogodbe, sklenjene na daljavo, pogojev, roka in postopka za uveljavljanje te pravice ter seznanitve z odgovornostjo za stvarne napake pri prodajni pogodbi.

⁶ Šlo je za naslednje izdelke: nov bralnik z osvetljenim ekranom na dotik, tri rabljene ali nove najsodobnejše telefone, komplet za brezžično polnjenje telefona, avtomobil in turške ploščice.

18. E. Kamenova je pri Varnenski rayonen sad (okrožno sodišče v Varni, Bolgarija) vložila tožbo zoper odločbo o naložitvi globe. To sodišče je s sodbo z dne 22. marca 2016 razveljavilo odločbo KZP o naložitvi globe z obrazložitvijo, da E. Kamenova ni „trgovec“ v smislu člena 13, točka 2, dodatka k ZZP, in ob sklicevanju na Direktivo o nepoštenih poslovnih praksah navedlo, da se zadevni pojem „trgovec“ ne nanaša na izvedbo enkratnega in posamičnega posla, temveč na sistematično opravljanje dejavnosti v trgovskem, poslovnem ali poklicnem okviru.

19. KZP je pri predložitvenem sodišču zoper to sodbo vložila kasacijsko pritožbo.

20. Administrativen sad – Varna (upravno sodišče v Varni) je menilo, da je rešitev spora o glavni stvari odvisna od razlage upoštevni določb prava Unije, zato je z odločbo z dne 16. februarja 2017, ki je v sodno tajništvo Sodišča prispela 28. februarja 2017, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 2(b) in (d) Direktive [2005/29] razlagati tako, da dejavnost fizične osebe, ki je na spletnem mestu registrirana za prodajo blaga in je na tem spletnem mestu sočasno objavila osem oglasov za prodajo različnega blaga, pomeni dejavnost trgovca v smislu opredelitve pojmov iz člena 2(b), da gre za primer poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov v smislu člena 2(d) in da na podlagi člena 3(1) spada na področje uporabe Direktive?“

21. Nemška vlada in Evropska komisija sta predložili pisni stališči.

IV. Analiza

A. Uvodne ugotovitve

1. Vsebina vprašanja, postavljenega Sodišču

22. Predložitveno sodišče želi z vprašanjem v bistvu izvedeti, prvič, ali je treba člen 2(b) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah razlagati tako, da je lahko fizična oseba, registrirana na spletnem mestu za prodajo blaga, opredeljena kot „trgovec“, če na tem mestu hkrati objavi osem oglasov za prodajo različnih izdelkov, in drugič, ali je njena dejavnost „poslovna praksa“ v smislu člena 2(d) te direktive.

23. Postavlja se torej vprašanje, ali je treba fizično osebo, kot je tožena stranka v postopku v glavni stvari, ki je na platformi za spletno prodajo objavila osem oglasov za prodajo različnih izdelkov, v okviru Direktive o nepoštenih poslovnih praksah opredeliti kot „trgovca“ ali pa je taka oseba izključena s področja uporabe te direktive, ker glede na omejeno naravo svoje dejavnosti ne spada pod pojem „trgovec“.

24. Pred preučitvijo tega vprašanja je treba ugotoviti, da predložitveno sodišče v svojem vprašanju za predhodno odločanje prosi samo za razlago Direktive o nepoštenih poslovnih praksah.⁷ Vendar pa se zdi, da opis dejanskega stanja v sporu o glavni stvari v predložitvenem sklepu nakazuje kršitev pravic, podeljenih z Direktivo o pravicah potrošnikov. Iz predložitvenega sklepa namreč izhaja, da je bila tožena stranka v postopku v glavni stvari kaznovana za kršitev člena 47(1), točke 2, 3, 5, 7, 8 in 12, ter člena 50 ZZP. Kot je opozorila Komisija, pa sta bila s temi določbami prenesena člen 6 Direktive o pravicah potrošnikov, ki se nanaša na obveznosti glede informacij v zvezi s pogodbami, sklenjenimi na daljavo, in člen 9 navedene direktive, ki se nanaša na pravico do odstopa od pogodbe.

⁷ Ugotoviti je treba, da predložitveno sodišče v svojem sklepu ni pojasnilo, katere določbe te direktive se po njegovem mnenju uporabljajo.

25. Zato je lahko vprašanje, ob upoštevanju dejavnosti, opisane v predložitvenem sklepu, ali je lahko fizična oseba opredeljena kot „trgovec“ v smislu člena 2(2) Direktive o pravicah potrošnikov, koristno za postopek v glavni stvari.

26. Opozoriti je treba, da mora Sodišče v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, uvedenega s členom 267 PDEU, nacionalnemu sodišču podati koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. Zato mora Sodišče po potrebi preoblikovati predložena vprašanja. Poleg tega lahko Sodišče upošteva določbe prava Unije, na katere se nacionalno sodišče v vprašanju ni sklicevalo.⁸

27. V teh okoliščinah je treba zastavljeno vprašanje v bistvu razumeti kot vprašanje, ali je treba, prvič, člen 2(b) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah in člen 2(2) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati tako, da je lahko fizična oseba, registrirana na spletnem mestu za prodajo blaga, opredeljena kot „trgovec“, če na tem mestu hkrati objavi osem oglasov za prodajo različnih izdelkov, in ali je, drugič, dejavnost te osebe „poslovna praksa“ v smislu člena 2(d) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah.

28. Mislim, da je treba za odgovor na to vprašanje najprej ugotoviti, ali je v obravnavanem primeru koristno predlagati enotno razlago opredelitve pojma „trgovec“, ker je ta pojem v zadevnih direktivah skoraj enak.⁹ Da bi bil tak pristop koristen, je treba po mojem mnenju najprej ugotoviti stopnjo harmonizacije, izvedene z navedenima direktivama.

2. Stopnja harmonizacije, izvedene z Direktivo o nepoštenih poslovnih praksah in Direktivo o pravicah potrošnikov

29. Na prvem mestu je treba pred obravnavo vprašanja stopnje harmonizacije, izvedene z zadevnima direktivama, poudariti bistveni element: pojem trgovca je v obeh direktivah opredeljen skoraj enako¹⁰ in obe opredelitvi sta tesno povezani z opravljanjem gospodarske dejavnosti.

30. Kljub temu je treba na drugem mestu dodati, da je treba za to, da bi se lahko predlagala enotna razlaga opredelitve pojma „trgovec“ v smislu zadevnih direktiv, preveriti, ali je stopnja harmonizacije, izvedene s tema direktivama – in v katero se uvrščajo njuna pravila – podobna. Naj v zvezi s tem spomnim, da mora presoja stopnje harmonizacije, določene z direktivo, temeljiti na besedilu ter na smislu in cilju direktive.¹¹

⁸ Glej najnovejši sodbi z dne 7. septembra 2017, *Neto de Sousa* (C-506/16, EU:C:2017:642, točka 23), in z dne 26. oktobra 2017, *Aqua Pro* (C-407/16, EU:C:2017:817, točka 26).

⁹ Naj v zvezi s tem spomnim, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča iz zahtev po enotni uporabi prava Unije in iz načela enakosti izhaja, da je treba izraze iz določbe prava Unije, ki ne napotuje izrecno na pravo držav članic, da bi se opredelila njen pomen in obseg, navadno razlagati samostojno in enotno v celotni Evropski uniji, ob upoštevanju konteksta določbe ter cilja, ki mu sledi zadevna ureditev. Glej zlasti sodbo z dne 3. oktobra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, točka 25).

¹⁰ Zlasti v zvezi s pooblaščenimi zastopniki trgovca se Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah v členu 2(b) sklicuje na „kogar koli, ki deluje v imenu ali na račun trgovca“, medtem ko se Direktiva o pravicah potrošnikov v členu 2(2) sklicuje na „vsako [...] osebo [...], tudi če deluje prek osebe, ki nastopa v njegovem imenu ali po njegovem naročilu“. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se v okviru Direktive o pravicah potrošnikov to vprašanje ne postavlja, ker se Direktiva uporablja za pogodbe med trgovcem in potrošnikom, ki so načeloma že sklenjene (prodajna pogodba, pogodba o opravljanju storitev, pogodba, sklenjena na daljavo, ali pogodba, sklenjena zunaj poslovnih prostorov). Iz tega sledi, da se vprašanje opredelitve pooblaščenega zastopnika, ki deluje v imenu ali za račun trgovca, ne more več postavljati.

¹¹ Glej sodbi z dne 25. aprila 2002, *Komisija/Francija* (C-52/00, EU:C:2002:252, točka 16), in z dne 14. julija 2005, *Lagardère Active Broadcast* (C-192/04, EU:C:2005:475, točka 46).

31. Najprej poudarjam, da se Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah v skladu s členom 3(1) uporablja „za nepošteno poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov, kakor je določeno v členu 5, pred, med in po poslovni transakciji v zvezi z nekim izdelkom“,¹² medtem ko se Direktiva o pravicah potrošnikov v skladu s členom 3(1) uporablja „za kakršno koli pogodbo, sklenjeno med trgovcem in potrošnikom, pod pogoji in v obsegu, določenimi v njenih določbah“.

32. Tako ti direktivi kljub različnima področjema uporabe temeljita na členu 114 PDEU,¹³ zato imata isti namen, to je prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga in zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov v okviru zakonov in predpisov, ki jih pokrivata.¹⁴

33. Poleg tega ugotavljam, da je zakonodajalec Unije za uresničitev teh namenov izvedel popolno harmonizacijo¹⁵ pravil, ki spadajo pod zadevni direktivi.¹⁶

34. Iz uvodne izjave 14 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah jasno izhaja, da določa „popolno uskladitev [harmonizacijo]“. ¹⁷ Ta harmonizacija se nanaša na pravila o nepoštenih poslovnih praksah, vključno z nepoštenim oglaševanjem trgovcev v razmerju do potrošnikov, ki na ravni Unije neposredno škodujejo ekonomskim interesom potrošnikov.¹⁸ Natančneje, taka popolna ali izčrpna harmonizacija pokriva celo področje, na katero se nanaša ta direktiva.¹⁹

12 V skladu s členom 2(c) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah „izdelek“ pomeni „vsako blago ali storitev, vključno z nepremičninami, pravicami in obveznostmi“.

13 Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah temelji na členu 95 PES, ki je postal člen 114 PDEU.

14 Vsebina členov 1 obeh direktiv je skoraj enaka. Poleg tega, da imata direktivi različni področji uporabe, Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah določa, da je njen namen „prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga in doseči visoko raven varstva potrošnikov [...]“, medtem ko Direktiva o pravicah potrošnikov določa, da je njen namen „z doseganjem visoke ravni varstva potrošnikov prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga [...]“ (moj poudarek).

15 Opozoriti je treba, da se v francoski različici Direktive o nepoštenih poslovnih praksah za harmonizacijo, ki jo izvaja, uporabljata dva izraza, to sta „harmonisation complète“ in „harmonisation totale“ (uvodni izjavi 14 in 15 navedene direktive). Enako velja za italijansko različico te direktive, v kateri se uporabljata izraza „armonizzazione completa“ in „piena armonizzazione“. V ostalih jezikovnih različicah te direktive pa se uporablja samo en izraz, zlasti v nemški („vollständige Angleichung“), angleški („full harmonisation“), poljski („pełna harmonizacja“) in španski različici („plena armonización“). Nekateri avtorji so menili, da sta ti dve vrsti popolne harmonizacije („complète“ in „totale“) sopomenki, drugi pa menijo, da ju je treba razlikovati. Popolna harmonizacija („harmonisation complète“) nacionalnih pravil naj bi se nanašala na stvarno področje uporabe direktiv, medtem ko naj bi se maksimalna harmonizacija („harmonisation totale“ ali „maximale“) nanašala na stopnjo diskrecije držav članic pri prenosu direktiv v nacionalno zakonodajo. Glej v podporo takemu razlikovanju zlasti González Vaqué, L., „La directive 2005/29/CE relative aux pratiques commerciales déloyales: entre l'objectif d'une harmonisation totale et l'approche d'une harmonisation complète“, *Revue de droit de l'Union européenne*, 4/2005, str. 785–802; Rochfeld, J., „Les ambiguïtés des directives d'harmonisation totale. La nouvelle répartition des compétences communautaire et interne. À propos de l'arrêt de la CJCE du 4 juin 2009“, *Dalloz*, 2009, št. 30, str. 2047, in Verdure, C., „L'harmonisation des pratiques commerciales déloyales dans le cadre de la directive 2005/29/CE sur les pratiques commerciales déloyales: premier bilan jurisprudentiel“, *Cahiers de droit européen*, 3–4, 2010, str. 311–336. Nasprotno glej Stuyck, J., in Terryn, E., Van Dyck, T., „Confidence through fairness? The new directive on unfair business-to-consumer commercial practices in the internal market“, *Common Market Law Review*, 2006, št. 43, str. 107–152, zlasti str. 115. Mislim, da to razlikovanje ni upošteveno za obravnavano zadevo.

16 Po mnenju nekaterih avtorjev je vsaka direktiva o celoviti ali izčrpni harmonizaciji nujno direktiva o popolni ali maksimalni harmonizaciji, vendar pa vsaka popolna harmonizacija ni *de facto* celovita ali izčrpna. Glej zlasti Direktivo Sveta 85/374/EGS z dne 25. julija 1985 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi z odgovornostjo za proizvode z napako (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 1, str. 257). Glej v zvezi s tem sodbo z dne 4. junija 2009, *Moteurs Leroy Somer* (C-285/08, EU:C:2009:351, točka 25): „Če je [...] cilj Direktive 85/374 glede vprašanj, ki jih ureja, doseči popolno harmonizacijo zakonskih in drugih predpisov držav članic, pa je iz njene osemnajste uvodne izjave razvidno, da glede tega, kar presega okvir teh vprašanj, ni namenjena izčrpni harmonizaciji področja odgovornosti za proizvode z napako.“ (moj poudarek) Glej tudi Rochfeld, J., *op. cit.*, str. 2047, točka 11, in Verdure, C., *op. cit.*, str. 326.

17 Pravni strokovnjaki pristop popolne harmonizacije te direktive štejejo za uspeh, „[...] ker so določbe, ki določajo, da se ohranijo neusklajeni nacionalni predpisi o poslovnih praksah, izjemne in (prehodne) ter ker poleg tega za njihovo uporabo veljajo strogi pogoji“, glej González Vaqué, L., *op. cit.*, str. 802.

18 Glej člen 1 ter uvodne izjave 11, 12 in 23 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah. Glej tudi sodbi z dne 3. oktobra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, točka 34), in z dne 9. novembra 2010, *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* (C-540/08, EU:C:2010:660, točka 27). Glej tudi moje sklepne predloge v združenih zadevah *Abcur* (C-544/13 in C-545/13, EU:C:2015:136, točka 59).

19 Glej sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak v združenih zadevah *VTB-VAB in Galatea* (C-261/07 in C-299/07, EU:C:2008:581, točka 48): „[...] Ta cilj se mora v skladu z njeno peto uvodno izjavo doseči s harmonizacijo poštenih poslovnih praks v državah članicah Skupnosti v interesu odprave ovir na notranjem trgu. Njen cilj ureditve je torej popolna harmonizacija tega področja na ravni Skupnosti.“ Glej tudi Henning-Bodewig, F., „Die Richtlinie 2005/29/EG über unlautere Geschäftspraktiken“, v: *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht Internationaler Teil*, 2005, zv. 8/9, str. 629.

35. Poleg tega iz uvodne izjave 15 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah izhaja, da ta direktiva izvaja „popolno uskladitev [harmonizacijo]“ pravil nacionalnega prava, razen nekaterih izjem.²⁰ Kot izrecno določa člen 4 te direktive, naslovljen „Notranji trg“, države članice zato niti zaradi doseganja višje ravni varstva potrošnikov ne smejo sprejeti bolj omejevalnih ukrepov, kot so opredeljeni z navedeno direktivo.²¹

36. Namen Direktive o pravicah potrošnikov je harmonizacija nacionalnih pravil na področjih, ki spadajo na njeno področje uporabe.²² Natančneje, iz povezanega branja uvodnih izjav 4, 5 in 7 te direktive izhaja, da je njen namen „popolna“ harmonizacija nekaterih vidikov potrošniških pogodb, sklenjenih na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, to je informiranja potrošnikov in pravice do odstopa pri teh vrstah pogodb.²³

37. Poleg tega v skladu s členom 4 te direktive, naslovljenim „Raven uskladitve [harmonizacije]“, „[d]ržave članice v svojem nacionalnem pravu ne ohranijo ali uvedejo določb, ki se razlikujejo od določb iz te direktive, vključno z bolj ali manj strogimi določbami za zagotavljanje različne ravni varstva potrošnikov, razen če v tej direktivi ni določeno drugače.“²⁴ S to direktivo se torej izvaja „popolna“ ali maksimalna harmonizacija.

38. Pravzaprav se zdi, da vse kaže, da je zakonodajalec Unije izvedel enako stopnjo harmonizacije pravil obeh preučenihih direktiv. Za potrebe te analize me namreč zanima samo popolna ali maksimalna harmonizacija, kajti morebitni neobstoj tovrstne harmonizacije zadevnih direktiv bi lahko povzročil težave pri notni razlagi opredelitve pojma „trgovec“.

39. Glede na navedeno menim, da je koristno, da se opredelitev pojma „trgovec“ v teh dveh direktivah razlaga enotno, glede na to, da sta opredelitvi pojma „trgovec“, ki ju je določil zakonodajalec Unije, skoraj enaki, saj sta tesno povezani z opravljanjem gospodarske dejavnosti, in da je stopnja harmonizacije nacionalnih pravil, ki spadajo pod preučeni direktivi, ki jo je določil zakonodajalec Unije, popolna.

B. Pomen in obseg pojma „trgovec“ v okviru člena 2(b) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah in člena 2(2) Direktive o pravicah potrošnikov

40. Pojem „poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov“ je v členu 2(d) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah opredeljen kot „vsako dejanje, opustitev, ravnanje, razlaga ali tržne komunikacije, vključno z oglaševanjem in trženjem, s strani trgovca, neposredno povezano s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom“. Pojma „potrošnik“ in „trgovec“ sta torej osrednja elementa opredelitve tega pojma, tako da je vprašanje, ali neki položaj spada na področje uporabe te direktive, odločilno odvisno od njune razlage. Obstoj poslovne prakse v smislu navedene direktive se namreč lahko prizna, le če po eni strani zadeva trgovca in po drugi potrošnika.

20 Zlasti člen 3(5) te direktive določa, da pod določenimi pogoji „[v] obdobju šestih let od 12.6.2007 države članice na področju, približanem s to direktivo, lahko še naprej uporabljajo nacionalne določbe, ki so bolj omejevalne ali strožje kakor ta direktiva in ki izvajajo direktive, ki vsebujejo klavzule o minimalni uskladitvi [harmonizaciji]“. V odstavku 6 istega člena je določena dodatna zahteva, da „[d]ržave članice nemudoma uradno obvestijo Komisijo o vseh nacionalnih določbah, ki se uporabljajo na podlagi odstavka 5“.

21 Glej sodbo z dne 23. aprila 2009, VTB-VAB in Galatea (C-261/07 in C-299/07, EU:C:2009:244, točka 52). Glej tudi sodbo z dne 9. novembra 2010 Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:660). Glej sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak v združenih zadevah VTB-VAB in Galatea (C-261/07 in C-299/07, EU:C:2008:581, točka 74): „[...] cilj Direktive 2005/29 [je] popolna uskladitev zakonodaj držav članic o nepoštenih poslovnih praksah. Direktiva poleg tega [...] ni namenjena zgolj minimalni uskladitvi, ampak maksimalni uskladitvi nacionalnih predpisov, ki državam članicam z določenimi izjemami prepoveduje ohranitev ali sprejetje strožjih predpisov. Oboje izhaja iz razlage preambule ter splošnih določb te direktive.“

22 Glej člen 1 Direktive o pravicah potrošnikov.

23 V skladu z uvodnima izjavama 5 in 7 Direktive o pravicah potrošnikov bo ta „popolna“ harmonizacija prispevala k visoki ravni varstva potrošnikov in boljšemu delovanju notranjega trga za poslovanje med podjetji in potrošniki in bi morala znatno povečati pravno varnost potrošnikov in trgovcev.

24 Glej zlasti člen 3(4) Direktive o pravicah potrošnikov.

41. Bistvena je analiza osebnega področja uporabe Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, kajti samo če bi bila tožena stranka v postopku v glavni stvari „trgovec“, bi bilo treba preučiti, ali je njena dejavnost lahko trgovska dejavnost v smislu direktive.

42. Pojem „trgovec“ je v členu 2(b) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah opredeljen kot „vsaka fizična ali pravna oseba, ki v s to direktivo zajetih poslovnih praksah deluje za namene v zvezi s svojo trgovsko, poslovno, obrtno dejavnostjo ali svobodno poklicno dejavnostjo, in kdor koli, ki deluje v imenu ali na račun trgovca“.

43. Naj v zvezi s tem spomnim, da je Sodišče že razsodilo, da je iz besedila člena 2(b) te direktive razvidno, da „je zakonodajalec Unije posebej široko zasnoval pojem ‚trgovec‘, ki se nanaša na ‚vsako fizično ali pravno osebo‘, ki opravlja odplačno dejavnost, in iz njenega področja uporabe ne izključuje niti subjektov, ki opravljajo naloge v splošnem interesu, niti javnopравnih subjektov“.²⁵ V zvezi s tem naj pojasnim, da po mojem mnenju taka fizična ali pravna oseba deluje za namene, ki spadajo v okvir *poslov, opravljenih v mejah njene trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti*.

44. V obravnavanem primeru to, da je tožena stranka v postopku v glavni stvari fizična oseba, ne izključuje tega, da je opredeljena kot „trgovec“. Vendar je treba za ugotovitev, da spada pod ta pojem v smislu člena 2(b) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, preveriti še, ali ta oseba deluje za namene v zvezi s tako trgovsko, poslovno, obrtno ali poklicno dejavnostjo, oziroma v imenu ali za račun trgovca.

45. Sodišče je poleg tega pojasnilo, da je treba smisel in obseg pojma „trgovec“, kot se uporablja v tej direktivi, ob upoštevanju besedila opredelitev iz člena 2(a) in (b) te direktive določiti glede na korelativen vendar antinomičen pojem „potrošnik“, ki se nanaša na vsakega posameznika, ki ne deluje v okviru poslovne ali poklicne dejavnosti.²⁶ V zvezi s tem je poudarilo, da cilj, ki mu sledi Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah in ki je celovito zaščititi potrošnike pred takimi praksami, temelji na okoliščini, da je potrošnik v razmerju do trgovca v podrejenem položaju, saj je treba šteti, da je ekonomsko šibkejši in pravno manj izkušen kot njegov sopogodbenuk.²⁷ Tako ima pojem potrošnika odločilen pomen in določbe te direktive so zasnovane predvsem z vidika potrošnika kot naslovnika in žrtev nepoštenih poslovnih praks.²⁸

46. Ob upoštevanju ugotovitev iz točk od 29 do 39 teh sklepni predlogov, v skladu s katerimi, prvič, je v Direktivi o nepoštenih poslovnih praksah in Direktivi o pravicah potrošnikov pojem „trgovec“ skoraj enako opredeljen, drugič, je ta pojem tesno povezan z opravljanjem gospodarske dejavnosti, in tretjič, je stopnja harmonizacije, ki se izvaja s tema direktivama, podobna, menim, da razlaga, ki jo je Sodišče podalo za opredelitev pojma „trgovec“ v okviru Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, velja tudi za namene opredelitve pojma „trgovec“ v okviru Direktive o pravicah potrošnikov.

47. Kot generalni pravobranilec Y. Bot poudarja v sklepni predlogih v zadevi *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*,²⁹ taka razlaga pojma trgovec ustreza razlagi zakonodajalca Unije v širšem okviru direktiv o pravu varstva potrošnikov, zlasti Direktive o pravicah potrošnikov, v kateri zakonodajalec Unije v členu 2(2) trgovca opredeljuje kot „vsako fizično osebo ali vsako pravno osebo, ne glede na to, ali je v javni ali zasebni lasti, ki deluje za namene v zvezi s trgovsko, poslovno [industrijsko], obrtno dejavnostjo ali poklicno dejavnostjo v povezavi s pogodbami, zajetimi s to

25 Sodba z dne 3. oktobra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, točka 32). Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:450, točka 39).

26 Sodba z dne 3. oktobra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, točka 33).

27 Sodba z dne 3. oktobra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, točka 35). V zvezi z namenom zagotoviti visoko skupno raven varstva potrošnikov s popolno uskladitvijo pravil o nepoštenih poslovnih praksah glej tudi točko 34 te sodbe. Glej tudi točko 34 teh sklepni predlogov.

28 Sodba z dne 3. oktobra 2013, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:634, točka 36).

29 C-59/12, EU:C:2013:450, točka 37: „Pojem trgovca je [...] treba [...] razumeti tako, da se nanaša na fizično ali pravno osebo, ki v zadevnih okoliščinah in ne glede na svoj javni ali zasebni značaj deluje v okviru trgovske dejavnosti“.

direktivo, tudi če deluje prek osebe, ki nastopa v njegovem [njenem] imenu ali po njegovem [njenem] naročilu“. Po mnenju generalnega pravobranilca Y. Bota je direktivam o varstvu potrošnikov skupno, da „je lahko trgovec hkrati fizična ali pravna oseba javnega ali zasebnega prava, ki v razmerju do potrošnika deluje v okviru svoje trgovske ali poklicne dejavnosti, kar pomeni, da deluje v okviru redne in pridobitne dejavnosti“. ³⁰

C. Opredelitev pojma „trgovec“ v obravnavanem primeru

48. Ali ob upoštevanju navedenega fizična oseba, kot je tožena stranka v postopku v glavni stvari, spada pod opredelitev pojma „trgovec“ iz člena 2(b) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah in člena 2(2) Direktive o pravicah potrošnikov?

49. Mislim, da ne. Sočasna objava na spletni platformi skupaj osmih oglasov za prodajo različnih novih in rabljenih izdelkov se mi ne zdi dovolj, da bi bilo mogoče uporabiti opredelitev „trgovec“ v smislu navedenih direktiv.

50. Kljub temu je treba poudariti, da je treba za opredelitev „trgovec“ ubrati „različne pristope glede na posamezen primer“. ³¹ Zato je primerno, da predložitveno sodišče v obravnavanem primeru opravi analizo *in concreto* na podlagi vseh dejanskih elementov, ki jih ima na voljo, da preveri, ali oseba, kot je tožena stranka v postopku v glavni stvari, spada pod pojem „trgovec“.

51. Namen te analize bo zlasti, kot sta nemška vlada in Komisija upravičeno poudarili, preveriti, ali je bila prodaja na spletni platformi opravljena organizirano in v pridobitne namene; ³² ali ta prodaja traja določeno obdobje in je pogosta; ³³ ali ima prodajalec pravni status, ki mu omogoča opravljanje trgovskih poslov, in koliko je spletna prodaja povezana s trgovsko dejavnostjo prodajalca; ³⁴ ali je prodajalec zavezanec za DDV; ³⁵ ali je prodajalec, ki deluje v imenu ali za račun določenega trgovca ali prek druge osebe, ki deluje v njegovem imenu in za njegov račun, prejel plačilo ali del dobička; ³⁶ ali prodajalec

30 Sklepni predlogi generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:450, točki 41 in 42).

31 Glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* (C-59/12, EU:C:2013:450, točka 40).

32 Dejstvo, da je prodaja pridobitna, je pomembno, vendar samo na podlagi tega dejstva ni mogoče ugotoviti, da je fizična oseba trgovec. Vrednost določenih izdelkov, na primer nakita ali umetniških del, lahko namreč s časom narašča.

33 Načeloma prodaja osmih izdelkov na leto ni dovolj za sklepanje, da gre za profesionalno prodajo, medtem ko bi lahko prodaja osmih izdelkov na teden v večmesečnem obdobju kazala na to, da ta prodaja lahko spada pod pojem „trgovec“. Za pogosto prodajanje velikega števila izdelkov določene vrednosti ali iste vrste bi se namreč lahko štelo, da spada pod pojem „trgovec“. Pri oceni pogostnosti spletnih prodaj bi se lahko upoštevalo, koliko kupcev je dalo oceno, če platforma za spletno prodajo to omogoča.

34 Zlasti je treba ugotoviti, ali je prodajalec lastnik trgovine z izdelki ali storitvami, podobnimi izdelkom ali storitvam, ki se potrošnikom prodajajo na zadevnem spletnem mestu. Tak je zlasti primer urarja, ki svoje izdelke prodaja tako na platformi za spletno prodajo kot v urarski delavnici.

35 V Franciji, na primer, je davčna uprava objavila smernice za sistem obdavčitve prihodkov, ustvarjenih na platformah za spletno prodajo, ki vsebujejo določeno število meril za razlikovanje med posamičnimi prodajami in rednimi posli, za katere velja drugačna davčna ureditev. Glej zlasti <https://www.economie.gouv.fr/particuliers/vente-biens-declarer-revenus>.

36 Glej točki 43 in 44 teh sklepnih predlogov. V nekaterih primerih trgovec „vplivneža“ nagradi za nakupe svojih izdelkov, opravljene prek spletnega mesta „vplivneža“. Francoska beseda „influenceur“ ali „vplivnež“ pomeni „osebo, ki ima velik vpliv na nosilce odločanja in mnenje“. Glej *Robert illustré*, izdaja 2018. Za popolnejšo opredelitev lahko navedem Wikipedijo v francoščini, ki je za področje spleta povsem upošteven vir. „Influencer“ ali „vplivnež“ je oseba, dejavna na družbenih omrežjih, ki lahko s svojim statusom, položajem ali medijsko izpostavljenostjo vpliva na navade potrošnikov. Blagovne znamke in podjetja jih najemajo bodisi za boljše komuniciranje bodisi v okviru oglaševalskih kampanj. Te osebe delujejo predvsem na družbenih omrežjih ter prek svojega profila na Instagramu ali svojega kanala YouTube vplivajo na številne „sledilce“. Imajo vlogo posrednika med podjetji in njihovimi potencialnimi kupci.“

kupuje nove ali rabljene izdelke za nadaljnjo prodajo, zaradi česar je ta dejavnost redna, pogosta in/ali sočasna z njegovo poklicno dejavnostjo;³⁷ ali znesek dobička od prodaje potrjuje, da je opravljeni posel trgovska dejavnost,³⁸ in/ali so vsi izdelki, ki so na prodaj, iste vrste ali vrednosti, zlasti če se ponudba nanaša na omejeno število izdelkov.³⁹

52. Opozoriti je treba, da ta merila niso ne izčrpna ne izključna, tako da načeloma izpolnjevanje enega ali več meril samo po sebi ne določa, kako je treba spletnega prodajalca opredeliti glede na pojem „trgovec“. Zato bo treba za odločitev o opredelitvi, ki jo bo treba uporabiti, opraviti celovito presojo na podlagi vseh upoštevanih meril. S temi merili bodo nacionalna sodišča tako lahko ugotovila, ali oseba, kot je tožena stranka v postopku v glavni stvari, opravlja trgovsko dejavnost, zaradi katere je v razmerju do potrošnika v nadrejenem položaju, in posledično, ali razmerje med trgovcem in potrošnikom ni uravnoteženo.

53. Vendar pa bo morale predložitveno sodišče ob upoštevanju zgornjih ugotovitev na podlagi dejanskih elementov, ki jih ima na voljo, in zlasti meril iz prejšnjih točk presoditi, ali je ta oseba lahko opredeljena kot „trgovec“ v smislu navedenih direktiv.

54. Če bo predložitveno sodišče menilo, da je zadevna oseba „trgovec“ v smislu člena 2(b) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, bo treba ugotoviti, ali je dejavnost, ki jo opravlja, „poslovna praksa“ v smislu člena 2(d) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah.

D. Pojem „poslovne prakse podjetij v razmerju do potrošnikov“ v smislu člena 2(d) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah

55. V zvezi z vprašanjem, ali lahko dejavnost fizične osebe, kot je tožena stranka v postopku v glavni stvari, spada na področje uporabe Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, naj najprej spomnim, da je Sodišče že razsodilo, da člen 2(d) te direktive z uporabo zelo široke formulacije opredeli pojem „poslovne prakse“ kot „vsako dejanje, opustitev, ravnanje, razlago ali tržne komunikacije, vključno z oglaševanjem in trženjem, s strani trgovca, neposredno povezano s promocijo, prodajo ali dobavo izdelka potrošnikom“.⁴⁰

56. Da bi se zadevna dejavnost štela za poslovno prakso v smislu navedenega člena, je tako treba preveriti, ali se ta dejavnost po eni strani lahko opredeli kot praksa, ki je „poslovn[a], torej jo morajo izvajati trgovci“, in ali je po drugi strani trgovski posel ali tržna komunikacija, ki je „neposredno povezan[a] s promocijo, prodajo ali dobavo [...] proizvodov potrošnikom“.⁴¹

37 Tak primer je zlasti fizična oseba, ki na platformi za spletno prodajo od doma prodaja različne izdelke po taki ceni, da ustvarja dobiček.

38 Glej smernice Komisije o nepoštenih poslovnih praksah, objavljene na spletnem naslovu: <https://webgate.ec.europa.eu/ucp/public/index.cfm?event=public.guidance.show>.

39 Nemška vlada zlasti meni, da je ponudba plačljivih storitev osrednji element, na podlagi katerega se dejavnost lahko opredeli kot trgovska ne le v okviru nemške zakonodaje, s katero je prenesena Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah, temveč praviloma tudi v okviru Handelsgesetzbuch (trgovinski zakonik).

40 Sodbe z dne 23. aprila 2009, VTB-VAB in Galatea (C-261/07 in C-299/07, EU:C:2009:244, točka 49); z dne 14. januarja 2010, Plus Warenhandelsgesellschaft (C-304/08, EU:C:2010:12, točka 36); z dne 9. novembra 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag (C-540/08, EU:C:2010:660, točka 17), in z dne 19. septembra 2013, CHS Tour Services (C-435/11, EU:C:2013:574, točka 27).

41 Glej v tem smislu sodbo z dne 17. oktobra 2013, RLvS (C-391/12, EU:C:2013:669, točka 37).

57. Naj v zvezi s tem spomnim, da je merilo trgovske dejavnosti, katere obstoj je treba preveriti, v skladu z idejo, na kateri temelji sistem varstva, uveden z direktivami Unije s področja varstva potrošnikov, in sicer, da je potrošnik v razmerju do trgovca v podrejenem položaju glede pogajalske sposobnosti in ravni obveščenosti ter da obstaja nezanemarljivo tveganje, da potrošnik predvsem zaradi nevednosti ne bo uveljavljal pravnega pravila, namenjenega njegovemu varstvu.⁴²

58. Ob upoštevanju analize iz točk od 40 do 52 teh sklepnih predlogov se zdi, da nič ne napeljuje na to, da se sočasna objava osmih oglasov za prodajo različnih izdelkov lahko šteje za dejavnost, ki spada pod pojem „trgovec“ v smislu člena 2(d) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, in posledično, da lahko v obravnavanem primeru zaradi take dejavnosti obstaja podrejeno razmerje med toženo stranko v postopku v glavni stvari in kupcem.

59. Vendar se mora o tem vprašanju izreči predložitveno sodišče, ko bo ob upoštevanju vseh meril, navedenih v točkah 51 in 52 teh sklepnih predlogov, presojalo, ali je fizična oseba, kot je tožena stranka v postopku v glavni stvari, „trgovec“.

V. Predlog

60. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanje, ki ga je postavilo Administrativen sad – Varna (upravno sodišče v Varni, Bolgarija) odgovori:

Člen 2(b) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah) in člen 2(2) Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta je treba razlagati tako, da fizične osebe, kot je tožena stranka v postopku v glavni stvari, registrirane na spletni platformi za prodajo blaga, ni mogoče opredeliti kot „trgovca“, če na tem mestu hkrati objavi osem oglasov za prodajo različnih izdelkov.

Vendar bo moralo predložitveno sodišče presoditi, ali je lahko ta oseba ob upoštevanju vseh drugih okoliščin obravnavanega primera opredeljena kot „trgovec“ v smislu navedenih direktiv in, posledično, ali je dejavnost, ki jo opravlja, „poslovna praksa“ v smislu člena 2(d) Direktive 2005/29.

⁴² Glej točko 46 teh sklepnih predlogov. Glej v tem smislu v zvezi z Direktivo Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288) sodbo z dne 26. oktobra 2006, Mostaza Claro (C-168/05, EU:C:2006:675, točka 28 in navedena sodna praksa), v zvezi z Direktivo Sveta 87/102/EGS z dne 22. decembra 1986 o približevanju zakonov in drugih predpisov držav članic v zvezi s potrošniškimi krediti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 1, str. 326) sodbo z dne 4. oktobra 2007, Rampion in Godard (C-429/05, EU:C:2007:575, točka 65) in v zvezi z Direktivo 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 4, str. 223) sodbo z dne 4. junija 2015, Faber (C-497/13, EU:C:2015:357, točka 42).